

PHẦN 3

- Nó thế nào thì mặc nó. Cả bà già này, nó không xem ra gì hưởng chi là may.

- Vỹ Kiệt khó chịu:

- Mẹ! Sao mẹ lại nói vậy?

- Tôi nói chẳng đúng sao?

- Mẹ nói vậy là oan cho con rồi.

- Hừm! Cậu xem vợ quan trọng hơn cả mẹ cậu mà còn oan ức nỗi gì.

Vỹ Kiệt chép miệng:

- Con biết mẹ và Vân Mai có thành kiến với Lệ Thuyên nên mới xảy ra chuyện này. Mọi người đừng quá khắt khe với cô ấy mà.

- Lại bênh vực nữa chứ gì?

- Lệ Thuyên lên tiếng:

- Thưa mẹ! Nếu mẹ không bằng lòng ở con về điều gì thì xin mẹ cứ dạy, con sẽ làm theo ý mẹ.

- Cô nói nghe bùi tai nhỉ. Điều tôi muốn, cô biết quá rõ mà. Tôi chỉ cần nhiều đó thôi.

- Chuyện này...

- Cô lại hện nữa chứ gì? Tôi biết ngay mà. Bây giờ tôi bỏ mặc đấy, cô cậu muốn làm gì thì làm.

- Bà Thu bỏ đi trong cơn giận. Vân Mai cũng đi theo bà.

Lệ Thuyên gục mặt xuống bàn, cô nức nở khóc. Vỹ Kiệt nghe đau nhói trong lòng. Anh ôm lấy cô và cất giọng tha thiết:

- Em đừng buồn, còn có anh ở đây mà.

- Mẹ đã có thành kiến với em làm sao em sống được.

- Anh sẽ năn nỉ mẹ mà. Em đừng khóc.

Em đã hứa với mẹ là hai năm nữa em sẽ sinh con. Sao mẹ cứ ép em hoài thế này? Em lo cho sự nghiệp cũng muốn tốt cho gia đình và lo cả cho đứa bé sau này nữa.

Vỹ Kiệt vuốt ve cô. Anh âu yếm:

- Anh biết mà. Anh sẽ nói rõ kế hoạch của em cho mẹ biết. Em đừng buồn nữa, dùng điểm tầm sáng đi. Hôm nay anh sẽ đưa em ra ngoại ô chơi.

Lệ Thuyền quệt nước mắt. Cô khịt mũi:

- Có đi chơi, em cũng chẳng thấy vui.

- Nhưng bây giờ em ăn vô không.

- Bạo má cô, anh cười:

- Lại nhõng nhẽo chứ gì? Được rồi! Anh sẽ chở em đi ăn bún riêu cua, chịu chưa?

Lệ Thuyền sáng mắt. Gì chứ cua là món ruột của cô.

- Lệ Thuyền tươi ngay nét mặt.

- Em lên phòng thay đồ đây. Nhanh lắm!

Thoáng chốc, cô đã quên đi buồn phiền trở về vui vẻ như một đứa con nít. Có cô vợ như cô, Vỹ Kiệt cứ thấy mình luôn còn trẻ, yêu đời như cô vậy.

★

★ ★

Buổi chiều, Vỹ Kiệt đến đón Lệ Thuyền như đã hẹn. Anh đến sớm năm phút để chờ cô. Đứng trước cửa anh vu vơ hát:

"Ngồi bên em hạnh phúc sao ngọt ngào

Ngồi bên em thời gian trôi qua mau

Những yêu thương phút giây này

*Anh vẫn mong đừng là giấc mơ...
Ngồi bên anh ấm áp không rời xa nhé
Em để vòng tay anh ôm lấy em bình yên
Để anh mơ trong tình yêu của riêng đôi mình
Đánh thức vội chi nhé em... ”*

Vỹ Kiệt chợt ngưng ngay bài hát khi thấy Lệ Thuyền đang sóng bước đi ra cùng Trình Nam. Con ghen tuông trong lòng đang dấy lên nhưng anh đè nén nó xuống. Thay vào đó là một nụ cười điểm nhẹ trên môi - nụ cười làm tim bao cô gái vụn vỡ.

- Lệ Thuyền!

- Thấy anh, Lệ Thuyền nhanh chân đến bên. Ôm lấy cánh tay anh, cô vui vẻ:

- Anh Kiệt đến rồi nè. Anh Nam không cần đưa Thuyền về đâu.

Trình Nam gật đầu chào Vỹ Kiệt. Anh đưa tay ra trước mặt Kiệt:

- Chào anh!

- Vỹ Kiệt cũng lịch sự bắt tay với Trình Nam, nhưng hai gã đàn ông đang thăm đầu với nhau mà Lệ Thuyền chẳng hay biết.

Vỹ Kiệt rên tiếng:

- Cảm ơn anh đã có ý định vợ tôi về.

- Có gì đâu! Tôi và Lệ Thuyền là đồng nghiệp mà.

- Vậy à?

- Thôi, hai người về đi. Chúc vui vẻ.

Vỹ Kiệt vẫn cười. Anh choàng tay qua eo Lệ Thuyền rồi siết chặt cô vào người mình như để khẳng định một điều gì đó.

- Anh cứ an tâm. Vợ chồng tôi luôn vui vẻ.

- Vậy à! Chúc mừng anh.

- Cảm ơn.

Quay sang Lệ Thuyền, Vỹ Kiệt tình tứ:

- Mình về đi em.

Lê Thuyền ngoan ngoãn vào xe sau khi đã gật đầu chào Trịnh Nam

Chạy được một đoạn, Võ Kiệt chợt dừng lại:

- Lúc này nếu anh không đến đón thì em sẽ về với Trịnh Nam à?

Lê Thuyền quay sang anh, cô nhướn mắt:

- Anh dừng lại chỉ để hỏi câu này thôi sao?

- Phải! Em trả lời anh đi!

- Đúng vậy! Nếu anh không đến thì anh Nam đưa em về.

- Và hai người sẽ đưa nhau đi dùng bữa ở đâu đó.

- Cũng có thể.

- Quá đáng!

Võ Kiệt bực dọc:

- Hai người như vậy đã bao lâu rồi hả?

- Như vậy là sao? Ý anh muốn nói gì?

- Em đi với hắn như vậy, em có nghĩ đến cảm nhận của anh không?

- Anh ghen à?

Nhìn sâu vào mắt cô, anh phán:

- Đúng vậy

Lê Thuyền chép miệng:

- Anh đừng có ghen vu vơ được không? Trịnh Nam và em là đồng nghiệp. Hơn nữa anh ấy xem em như em gái vậy.

- Em gái ư? Có tin được không?

Lê Thuyền quắc mắt:

- Võ Kiệt! Anh đừng có quá đáng đó. Suốt ngayf anh cứ nghi ngờ em vậy sao?

- Cũng do chính em gây ra thôi.

- Em đã làm điều gì sai chứ? Đi chung là có tội à?
 - Nhưng em nên nhớ mình là người đã có chồng.
 - Có chồng thì sao? Em không có quyền giao thiệp bạn bè à?
 - Em có biết dư luận đồn ầm cả lên không?
 - Họ đồn gì mặc họ. Em trong sạch thì em chẳng sợ gì cả.
- vậy còn anh? Em có biết anh rất khó chịu khi bị dòm ngó không? Đặc biệt là mấy tay báo chí.

Lê Thuyên hần học:

- Anh bực bội mấy tên đó rồi quay sang khó dễ với em. Vậy anh biết em khó chịu biết mấy khi chồng mình cứ nghi ngờ mình không?

Vỹ Kiệt im lặng một lúc. Có thể anh sai, do là chồng mà không tin tưởng cô. Nhưng không thể chịu đựng được khi dư luận cứ xầm xì rằng Lê Thuyên đang cặp bồ với Trình Nam. Anh cũng có tự ái của một thằng đàn ông chứ. Anh là chồng cô mà, anh đâu thể im lặng xem như không có chuyện gì được.

Không phải anh không tin cô nhưng anh phải làm áp lực như thế để cô hạn chế đi chung với Trình Nam.

Vỹ Kiệt chột lẳng chuyện:

- Em thắt dây an toàn vào đi, để vậy nguy hiểm lắm.
- Hông! Mặc kệ em!
- Ừ!

Vỹ Kiệt cốc đầu cô:

- Đừng thấy anh thương rồi mà làm tới nha.

Lê Thuyên trề môi:

- Anh mà thương em ư?
- Em dám nghi ngờ?
- Có gì mà không dám chứ? Rõ ràng là anh đau có thương em. Anh chỉ biết bắt nạt em thôi hà.

Thật hết biết với cô vợ này luôn. Chuyện gì cô cũng nói được và luôn cho đó là đúng. Cô quạ tung lên làm anh nhức cả đầu. Chẳng lẽ anh phải hơn thua với cô khi anh là một gã đàn ông. Anh đành xuống nước trước thôi:

- một lần nữa chồng nhắc lại nhé! Vợ cung thắt dây an toàn vào đi.

Lệ Thuyền muốn phì cười vì câu nói của anh nhưng đang có chiến tranh lạnh mà cô cười thì chứng tỏ cô thua anh.

Lệ Thuyền đổi hơn:

- Đã bảo là hông đeo mà. Anh hông nghe hả?

- Nhõng nhẽo giữa đường phải không?

- Xí! Ai mà thèm.

- Hòn dỗi như một đứa con nít vậy.

- Kệ em.

Vỹ Kiệt lắc đầu. Bó tay với cô luôn. Anh đành chồm người qua tìm dây an toàn thắt cho cô.

- Ngồi im cho anh thắt dây an toàn nào.

Lệ Thuyền ngồi im ru, bởi gương mặt Vỹ Kiệt đang áp sát mặt cô. Từng hơi thở, từng nhịp đập con tim anh, cô đều nghe rõ. Nó không dữ dội và lúng túng như cô. Sao vậy? Cô và anh là vợ chồng đó, vậy mà cũng mắc cỡ ư?

- Xong rồi.

Tiếng Vỹ kiệt cất lên làm cô giật mình. Cô ơ hờ:

- Ủ!

Vxy Kiệt hôn phớt lên chóp mũi cô, anh âu yếm:

- Mất hồn nữa hả nhóc?

Lệ Thuyền cố trấn tĩnh:

- Đâu có.

- Không có mà em lơ ngơ vậy à?

- Em đã nói hông có mà! Anh lo chạy xe đi!

Biết cô đang bối rối nên Võ Kiệt không trêu cô nữa. Lệ Thuyền có nhiều điểm đáng yêu và thú vị vậy đó. Cô làm anh luôn mang nhiều tâm trạng lẫn lộn. Có khi là chồng nhưng có lúc anh như bạn trai, hay đúng hơn anh chỉ là kẻ đeo đuổi cô. Cũng thú vị đó chứ. Cũng chính vì vậy mà càng lúc anh càng yêu cô dữ dội hơn. Anh yêu cô còn hơn yêu chính bản thân mình nữa.

Đưa Lệ Thuyền đến căn biệt thự vùng ngoại ô, tối nay Võ Kiệt muốn cho Lệ Thuyền và anh có không gian riêng tư. Anh biết cô có nhiều áp lực khi ở nhà. Anh biết điều đó nhưng cũng phải đành chịu vì người tạo ra áp lực chính là mẹ anh.

Lệ Thuyền ngạc nhiên:

- Sao lại đến đây?

Võ Kiệt không nói. Anh bế Lệ Thuyền lên phòng rồi đặt cô xuống giường. Anh nói nhỏ:

- Tối nay chúng ta ngủ ở đây?

- Tại sao?

- Em không thích có không gian riêng tư à?

- Mặc dù trong lòng rất thích nhưng Lệ Thuyền vẫn làm khác, cô vờ hờn dỗi:

- Sao anh không nói trước?

- Thì bây giờ em biết rồi nè.

- Tôi hông muốn.

- Tôi? Em lại lôi cái từ lạnh lùng đó ra nói chuyện với anh à. Em cũng biết anh rất ghét mà.

- Nhưng tôi thích.

- Dẹp ngay nó vào đi!

- Hông!

- Em muốn chọc anh nổi giận há? Em muốn bị đòn?

Lệ Thuyền ngồi nhồm đậy. Cô ném mạnh cái gối vào người anh:

- Thấy ghét! Anh chỉ biết ức hiếp tôi thôi.

- Lại "tôi" nữa.

Lệ Thuyền kênh mặt:

- Thì sao?
- Còn dám lớn tiếng nữa.

Lệ Thuyền nguýt anh một cái thật dài:

- Làm như hay lắm vậy, suốt ngày chỉ biết ức hiếp người ta. Vậy mà cũng đòi làm chồng người ta.

Lại hờn dỗi chứ gì?

- Ai mà thèm hờn dỗi với anh. Thấy ghét!
- Ghét thì tối nay ngủ một mình ở đây đi. Anh qua phòng bên ngủ.
- Hừ! Anh lại đem chuyện ma cỏ ra nhát tôi nữa chứ gì?
- Vỹ Kiệt cố tình làm ra vẻ quan trọng:
- Anh không có rãnh mà nhát em đâu. Đây có ma thật chứ bộ.
- Quý anh đi! Thấy em sợ, anh vui lắm hả?
- Anh dâu có vui. Tại em ghét nên phải đi ngủ một mình.
- Em nói ghét anh chứ đâu có bảo anh ngủ một mình đâu.
- Vỹ Kiệt tung tung:
- Ủa! Bộ ghét nhau cũng ngủ chung được nữa hả?

Lệ Thuyền đâm thùm thụp vào ngực anh. Cô liếc anh một cái bén ngọt.

- Em chưa thấy ông chồng nào tàn nhẫn với vợ như anh. Suốt ngày chỉ biết hơn thua với em thôi.

- Có chuyện này nữa à? Sao anh không biết vậy ta?
- Anh có bị ức hiếp như em đâu mà biết.
- Vỹ Kiệt cười hề hề. Anh ngồi xuống giường cạnh cô. Giọng anh tha thiết:
- Vậy là tối nay anh được... ngủ ở đây hả?
- Anh đó. Em nói không lại anh đâu. Quý quá đi!

Kéo Lệ Thuyền nằm gọn vào lòng mình, anh âu yếm:

- Tại lúc này em xưng "tôi" làm anh thấy bực mới trêu em chứ bộ.
- Xí! Tại anh kiểm chuyện trước chứ ai.
- Em nhịn anh một bước không được à? Anh đưa em đến đây cũng vì muốn em vui thôi.
- Em mà nhịn anh được sao? Anh có thấy ai mà bị ức hiếp mà phải nín khe, nhịn nhục không?

Ký lên đầu cô một cái rỗ đau, anh nheo mắt:

- Hình như người bị ức hiếp là anh.

Lệ Thuyền chu môi:

- Ai mà ức hiếp được anh.

Vỹ Kiệt lắc đầu:

- Có cô vợ như em quả là khổ chưa từng thấy.
- Anh nói cái gì?
- Bộ anh nói không đúng hả?
- Đúng cái đầu anh!
- Đó, em thấy chưa? Ai đời vợ mà ăn nói hỗn hào với chồng vậy đó.

Lệ Thuyền lè lưỡi. Đúng là cô đáng thật. Nhưng ngộ quá, cô không tranh cãi với anh thì cô thấy ấm ức lắm lắm.

Cô dẫu môi lên:

- Hồng lẽ em phải nhịn anh.

Hôn lên chót mũi cô, anh âu yếm:

- Nè! Tại anh yêu nên mới chiều em như vậy nhé nhưng cũng không được quá đáng đâu đấy.
- Xí! Anh mà yêu em.
- Em dám ngi ngờ à?
- Yêu mà cứ bắt nạt em hoài.

- Anh bắt nạt em được sao? Cái miệng em cũng đâu có vừa. Nói ra câu nào là đầy gai nhọn câu đó hà.

- Hồi nào chứ? Anh đừng có vu oan cho em đó.

Vỹ Kiệt lắc đầu. Anh bước xuống giường, mở tủ Anh lấy bộ đồ ngủ màu huyết dụ. Đặt nó lên giường, anh nói:

- Không bàn cãi nữa, em tắm đi. Xong rồi ăn cơm

Lệ Thuyền chau mày.

- Em và anh chưa đến đây ở bao giờ, Sao lại có đồ ngủ ở đây?

Vỹ Kiệt cố tình:

- Em chưa đến nhưng anh rất hay đến nhưng anh rất hay đến đây ngủ. Ngủ một mình thì buồn nên....

Vỹ Kiệt cố tình nói lấp lửng để trêu Lệ Thuyền. Cô nhảy nhanh xuống giường đá anh một cái, cô túm lấy áo anh, mặt hất lên:

- Nên có con nhỏ nào vào đây ngủ phải không?

- Ồ, thì có. Nhưng có sao đâu, anh và họ chỉ ngủ chung thôi mà.

- Anh...

Lệ Thuyền véo vào hông anh một cái thật mạnh:

- Anh dám bày ra mấy trò này sao? Vỹ Kiệt! Anh thật quá đáng.

- Quá đáng thế nào?

- Anh đã có vợ mà còn bày đặt mè� mỡ ư? Anh quá đáng lắm.

- Em cô thấy tận mắt chưa?

- Em....

Lệ Thuyền nín bật. Cô sao vậy? Chuyện này là do anh nói ra mà. Chẳng lẽ anh làm chuyện đó mà dám nói với cô sao? Cô bị anh gạt một cú quá mạng rồi.

Lệ Thuyền tiu nghỉu:

- Anh muốn ngủ với ai thì tùy không liên quan đến em.

- Váy à! Sao hôm nay vợ anh thoải mái vậy kia?

- Tính em vốn rất thoải mái mà.
- Vậy vài bữa anh có thể dẫn thêm..mấy cô vào đây phải không?
- Anh muốn chết thì cứ dẫn vào. Em sẽ cho anh và cả cô ả nào dám xông vô đây thành "người quay" luôn.

Vỹ Kiệt rùng vai:

- Ghê vậy à?
- Anh cứ thử đi: Em còn nhiều thủ đoạn ghê lắm đấy.
- Ôm chặt cô vào lòng, anh hôn lên mái tóc cô. Anh nói:
 - Có một cô ở đây mà anh còn bị hành hạ muốn chết. Ở đó mà dám thêm mấy bà nữa.
 - Anh biết vậy thì tốt.
 - Mấy cái áo ngủ này anh mua lâu rồi. Anh để đây để khi nào chúng ta đến thì có mà sử dụng.

Lệ Thuyền thâm cười cho sự chu đáo của Vỹ Kiệt. Cô dụi mặt vào ngực anh:

- Anh đó! Ghê lắm!

Vỹ Kiệt nâng cằm cô lên. Anh từ từ cúi xuống đặt lên môi cô nụ hôn thương yêu chất ngất - nụ hôn ngọt ngào.

Anh thì thâm trên môi cô:

- Vợ ơi! Anh yêu em đến chết mất.
- Ông xã! Anh đáng yêu lắm.

- **M**ẹ có chuyện muốn nói với con.

Bà Vân Thu háng giọng khi thấy Vỹ Kiệt vừa về.

Anh ngồi xuống xa-lông cạnh Vân Mai, đối diện với bà. Anh cười:

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Hôm nay Lệ Thuyên về trễ nên mẹ muốn bàn riêng với con một chuyện:

- Có chuyện gì mẹ cứ nói đi.

Bà Thu thở dài:

- Con cũng biết bây giờ mẹ đâu còn ham muốn gì ngoài việc có đứa cháu nội. Khổ nỗi, vợ con nó chẳng chịu. Con có biết mẹ khổ tâm nhiều lắm không?

Vỹ Kiệt thở dài:

- Con biết nhưng Lệ Thuyên chưa chịu sinh con chắc là cô ấy có lý do riêng. Mẹ khó chịu làm gì.

- Con nói đi, nó có lý do gì chứ. Bây giờ cả hai đều có sự nghiệp trong tay thật vững chắc. Nó còn lý do gì mà không chịu sinh con.

Vỹ Kiệt gật gù. Mẹ anh phải lắm. Lệ Thuyên khá thành công trong sự nghiệp. Anh cũng thế. Đã đến lúc cả hai có baby rồi. Hơn nữa, anh cũng rất thích trẻ con. Nếu có một đứa con thì cả nhà thêm vui. Nhưng anh cũng cần tôn trọng ý kiến của Lệ Thuyên. Do đó anh cũng phải dò ý cô trước đã.

Vỹ Kiệt chép miệng:

- Chuyện này con sẽ bàn với Lệ Thuyên. Mẹ đừng lo.

- Bàn ư? Nó chịu nghe lời con sao? Cả mẹ mà nó chẳng thèm nghe.

- Mẹ cũng phải thông cảm. Lệ Thuyên là người mẫu nên rất chú trọng đến vóc dáng.

Bà Thu nổi cáu:

- Chú trọng đến vóc dáng thì không cần sinh con, không cần có bổn phận làm vợ à?

- Mẹ nói cũng phải nhưng chuyện này mẹ cứ để con lo.

- Để con lo để con nuông chiều nó nữa à? Mẹ không thể dễ dãi trong chuyện này nữa đâu. Mẹ nói rồi, nếu nó cương quyết không sinh con thì mẹ sẽ dùng biện pháp mạnh với nó. Đến lúc đó, con đừng trách.

Vỹ Kiệt khó chịu:

- Mẹ đừng quá gắt trong chuyện này mà. Mẹ cứ để con lo đi.

Vân Mai chen vào:

- Mẹ cứ để anh Hai lo đi. Chẳng lẽ anh không có chút uy nào với vợ sao?

- Nếu nó có uy thì con nhỏ kia đâu có tung hoành như vậy được.

Vỹ Kiệt bắt đầu khó chịu .

- Mẹ đừng nói Lệ Thuyên như vậy mà.

- Hừ! Hề nói tới nó là con bênh vực.

Vân Mai mĩa mai:

- Dĩ nhiên anh Hai coi vợ là nhất rồi.Mẹ cô nói nhiều cũng vậy thôi.

Vỹ Kiệt nổi sùng:

- Mà có im đi không? Sao mà luôn có thành kiến với chị dâu mà vậy hả?

- Xin lỗi anh à! Tôi chưa bao giờ xem Lệ Thuyên là chị dâu. Cô ta không xứng đáng đâu.

- Mà...

- Tôi làm vậy cũng vì bức xúc thay anh thôi. Tôi làm chung với cô ta nên tôi biết. Gái có chồng mà cứ mãi lẻo đẻo theo người ta. Lúc nào cũng nói cười vui vẻ. Tôi nói thật, nếu tôi là anh thì tôi bỏ bả lâu rồi.

- Mà im đi! Mà biết gì mà nói.

- Hừ! Anh lại bênh bả chứ gì.

Bà Thu chen vào bênh vực Vân Mai:

- Con đừng có vì con Lệ Thuyên mà lớn tiếng với Vân Mai. Nó cũng chi bất bình thay con thôi. Nói thật, mẹ chẳng thích cái chuyện cô con dâu đi làm về khuya như vậy. Còn nữa, con đừng tưởng mẹ không biết chuyện hai đứa hay cãi vã với nhau. Con là chồng mà phải lép vế trước nó ư? Con chịu thua nó nhưng mẹ lại thấy xót cho con trai mình.

Vỹ Kiệt vò đầu, nó muốn nổ tung lên được. Anh biết mẹ mình có thành kiến với Lệ Thuyên ngay lần gặp đầu tiên. Không hiểu sao, bà lại ghét cô đến vậy. Anh không biết làm gì để hoá giải nữa.

Vỹ Kiệt lắc mạnh đầu. Anh nói:

- Chuyện này tạm gác qua một bên đi. Con nhức đầu lắm.

Bà Thu cố tình làm khó:

- Mẹ không muốn chờ đợi nữa. Nếu nó không chịu có con, mẹ sẽ cưới vợ khác cho con.

Vỹ Kiệt ngẩng phắt đầu dậy. Anh khó chịu:

- Mẹ!

- Bà Thu khoát tay:

- Mẹ đã quyết định như vậy rồi. Con đừng cố chống đối nữa.

- Nhưng mà chuyện này...

- Nếu con còn xem mẹ là mẹ thì phải nghe lời mẹ. Chuyện gì con cũng có thể nghe lời mẹ nhưng chuyện này thì không. Nó rất hoang đường.

- Con lại muốn chống đối ư?

- Con chỉ muốn mẹ đừng làm căng mọi chuyện lên thôi.

- Mẹ chịu thua nó sao?

- Mẹ cứ để vợ chồng con nói chuyện trước đã.

Bà Thu hần học:

- Được! Mẹ xem con nói chuyện thế nào với nó đây.

- Con sẽ lo ổn mà.

- Hừm! mẹ cũng mong là được như lời con nói.

Vỹ Kiệt lẳng lẳng lên lầu. Trong đầu anh rối bời bao nỗi niềm.

Buổi tối tại vũ trường "Nhảy"

Bạch Cúc ngồi ở dãy khuất bên trong, cô đang lắc lư theo điệu nhạc sôi động. Đây là nơi để cô thư giãn sau một ngày làm việc căng thẳng.

- Chào cô!

Bạch Cúc chột khựng lại một lúc nhìn người vừa cất tiếng nói. Lát sau, cô lại lắc lư theo điệu nhạc.

- Vô duyên!

Bạch Cúc mở to mắt ra. Cô quắc mắt:

- Anh vừa nói gì vậy hả?

- Gia Huy lơ ngơ:

- Tôi có nói gì đâu.

- Rõ ràng là anh vừa mắng tôi vô duyên.

- Ủa! Sao cô biết tôi mắng cô vô duyên. Bộ cô vô duyên thật hả?

- Anh... mới là người vô duyên.

Gia Huy nháy mắt:

- Sao tự dưng cô lại mắng tôi chứ?

- Ai bảo anh mắng tôi trước làm chi.

- Tôi có mắng nhưng đâu có nghĩ là nói cô. Tôi đâu mang tên họ cứ ra nói đâu.

Bạch Cúc nổi sùng. Tự dưng ở đâu lại xuất hiện một tên đáng ghét thế này. Nhìn cái mặt của hắn là... ư hồng nổi rồi.

Cớ liếc Gia Huy một cái bèn ngót:

- Đàn ông gì mà khó ưa.

Gia Huy cũng chẳng vừa:

Có những người tự dưng người ta chắc dễ ưa lắm.

- Nè! Anh đừng có kiếm chuyện với người ta. Đúng là đồ đáng ghét.

- Sao mà tự dưng được Cô đến đây được. Chẳng lẽ tôi thì không .

- Anh có thể đến đây nhưng đâu cần kiếm chuyện với tôi.

- Trời! Ai rảnh mà kiếm với cô chứ.

- Rõ ràng là có mà anh còn chối ư?

- Ai mà thèm.

- Xời! Vậy mà lúc đầu có người lại đây lên tiếng trước muốn xin làm quen mới ghê.

Gia Huy thoáng khựng lại. Con nhỏ này cũng ghê lắm, miệng lưỡi ghê kinh khủng, nói một câu làm anh trúng đạn một câu.

Gia Huy cũng chẳng vừa. Anh hất hàm:

- Nè! Có mắc bệnh hoang không vậy?

- Hoang tưởng cái đầu anh đó! Vô duyên!

- Tôi vô duyên bộ cô có sao?

. - Hừ! Đàn ông con trai gì mà đi hơn thua với một đứa con gái, chẳng đáng mặt quân tử.

- Quân tử chỉ với những cô nàng dịu dàng, hiền như Hằng Nga thôi. Còn mấy cô đanh đá, chanh chua, chảnh chọe thì chẳng cần.

Bạch Cúc phùng má. Cô chiêu cho anh ánh mắt hình viên đạn:

Người gì vô duyên, nói chuyện chẳng chút lịch sự chút nào.

- Tôi thì tự thấy bản thân mình rất lịch sự.

Bạch Cúc trề môi:

- Đúng là chẳng giống ai hết.

- Hồng lẽ tui giống cô.

Bạch Cúc tức không thể tưởng. Tự dung ở đâu lòi ra cái tên đáng ghét khó ưa này không biết. Nhìn hẳn là cô ghét không chịu được rồi. Gặp hẳn đúng là xui xẻo. Hẳn làm rất luôn buổi tối vui vẻ của cô.

Bạch Cúc sùng sộ:

- Người gì mà nói ra câu nào đáng ghét câu đó

Gia Huy tùm tùm:

- Tui đâu có bảo cô yêu tôi đâu mà nói.

Bạch Cúc hầm hằm. Tự nhiên gặp tên quỷ sứ này ở đây. Nếu cô còn ngồi đây thêm nữa chắc có án mạng xảy ra quá. Cô sẽ bóp cổ cho đến chết.

Bạch Cúc hứ giọng:

- Tôi mong đây là lần đầu tiên tôi thấy anh.

Bạch Cúc ngoe nguẩy bỏ đi. Gia Huy thâm cười. Anh lắc đầu nhìn theo.

Buổi sáng, Vân Mai vó cùng bực tức khi vai diễn của mình đã bị Lệ Thuyên cướp đi. Rõ ràng là cô đã được chọn làm vai chính trong bộ phim "Ký ức tình yêu". Bây giờ Lệ Thuyên lại ngang nhiên nhận vai đó.

Thấy Lệ Thuyên từ phòng Trình Nam bước ra, Vân Mai gậy chuyện:

- Nè! Chị giải thích chuyện này sao đây hả?

Lệ Thuyên nhướn mắt:

- Em muốn nói chuyện gì?

- Về vai diễn.

- Thì sao?

- Chị còn hỏi! Lẽ ra vai chính của bộ phim phải là do tôi đóng mới phải.

- Em nói bộ phim "Ký ức tình yêu" à?

- Chứ còn gì nữa.

Lệ Thuyên chép miệng:

- Chị mới nhận được vai diễn hôm nay thôi mà. Chị cũng không định không nhận vì mình chưa cô kinh nghiệm trong này.

- Hứ! Chị giả tạo cũng lắm mà còn chảnh choẹ nữa.

Lệ Thuyên tái mặt:

- Sao em lại nói vậy?

- Rõ ràng vai diễn này là của tôi. Tôi đã từng đóng qua hai bộ phim nghiệm hơn chị. Nếu chị không nhờ có sự quen biết thân mật với Trình Nam thì làm gì chị có được vai diễn này.

- Sao em cứ nghĩ xấu cho chị không vậy? Trình Nam giao cho chị việc gì thì chị làm việc đó thôi Em cũng biết chị là người mẫu độc quyền, đồng thời dưới quyền của anh Trình Nam mà.

- Do đó chị cố lấy lòng để được nâng đỡ chứ gì?

- Vân Mai! Em dẹp ngay cái chuyện đó đi.

Vân Mai hắt mặt:

- Tôi nói chuyện đúng tim đen của chị chứ gì.

- Nếu em cứ nghĩ vậy thì từ nay chị không nói chuyện với em nữa.

- Hừm! Bộ chị tưởng tôi thích nói chuyện với chị lắm sao? Nếu không bức xúc vì chuyện vai diễn thì ngay cả mặt chị, tôi cũng chẳng nhìn.

Thật quá đáng! Nếu không nể tình Võ Kiệt thì Lê Thuyên đã cho Vân Mai ăn vài cái tát rồi. Xác láo, hỗn hào hết chỗ nói!

Tuy giận nhưng Lê Thuyên vẫn cố nhịn:

- Nếu em đã có hứng thú với vai diễn này thì chị sẽ nói với Trình Nam sắp xếp lại

- Chị định nhường cho tôi ư? Tôi chẳng cần đâu.

- Vậy chứ em muốn sao mới vừa lòng?

- Chẳng muốn sao cả! Tôi nói vậy để chứng tỏ cho chị biết chuyện của chị và Trình Nam không lọt qua khỏi mắt tôi đâu.

- Lê Thuyên bắt đầu gắt giọng:

- Sao em cứ nghĩ xấu cho chị và anh Nam hoài vậy?

- Vân Mai cười khẩy:

- Chị che được mắt thiên hạ chứ không che được mắt tôi đâu.

- Chị chẳng che mắt ai cả. Chị tự thấy bán thân mình chẳng làm gì sai cả.

- Hừm! Chị luôn nghĩ bản thân mình tốt chứ gì.

- Chị nghĩ mình không hoàn toàn tốt nhưng cũng chẳng làm gì.

- Hừm! Chị giỏi nguy biện lắm.

Lệ Thuyền chán ngán. Cô muốn chấm dứt ngay chuyện này ngay. nói chuyện một hồi cô sợ mình không chịu nổi, rồi ra tay đánh Vân Mai thì nguy.

Lệ Thuyền dịu giọng:

- Chị nghĩ em đã hiểu lầm chị rất nhiều. Chị có giải thích nhiều cũng vậy thôi.

- Đúng vậy. Vì chị có nói gì thì tôi cũng cho đó là giả tạo.

- Em muốn nghĩ sao thì nghĩ. Đến một lúc nào đó, em sẽ hiểu chị.

- Ngày đó chắc chắn là không đến rồi.

Chỉ mặc kệ nó.

Lệ Thuyền bỏ đi để chấm dứt câu chuyện. Cô nghĩ ngoài cô ra chắc không có ai có cô em chồng như vậy rồi.

Đợi Lệ Thuyền bỏ đi, Vân Mai lại gõ cửa rồi bước vào phòng Trình Nam. Anh vui vẻ

- Có chuyện gì không Mai?

Vân Mai có vẻ lạnh lùng:

- Tôi muốn nói về chuyện vai diễn.

- Vai diễn? Có gì không ổn?

- Tôi muốn biết tại sao lúc đầu vai chính là do tôi đóng. Bây giờ lại của Lệ Thuyền là sao?

Trình Nam nhún vai:

- Chuyện này đơn giản thôi mà

- Tôi muốn biết rõ.

- Mai đã đọc kịch bản chưa?

- Tôi đã nghiên cứu kịch bản rất kỹ

Trình Nam gật gù. Anh nói thẳng:

- Vậy Mai thấy mình có hợp với vai đó không?

- Tôi thấy chẳng có gì lại không hợp cả.

- Mai sai rồi. Cả về vóc dáng và gương mặt đều không thích hợp.

- Vậy tại sao lúc trước lại chọn tôi?

- Mai cũng biết là kịch bản mới chỉnh sửa và củng cố lại, mọi người nhận thấy Mai không thích hợp với vai chính nên dành cho Mai vai phản diện.

Vân Mai bức xúc:

- Tôi không hợp, vậy Lê Thuyên hợp sao? Chị ta chưa có một chút kinh nghiệm về phim ảnh.

- Thì ra Mai bực bội về chuyện này à?

- Phải!

Trình Nam cố giải thích:

-Cả về vóc dáng lẫn gương mặt Lê Thuyên đều hội tụ đủ cả. Hơn nữa, Lê Thuyên không phải không có kinh nghiệm. Cô ấy đã diễn một vài vở kịch nhỏ và công ty công nhận tài diễn xuất của cô ấy. Lê Thuyên mê làm người mẫu hơn là điện ảnh. Do đó, cô ấy rất ít nhận vai diễn.

- Thế mà lần này, chị ta ra mặt giành giật với tôi.

Trình Nam khoát tay:

- Mai đừng nghĩ như thế. Lê Thuyên chỉ biết chuyện này vào sáng nay thôi. Đích thân tôi phải van nài, Lê Thuyên mới đồng ý

Vân Mai cười nửa miệng:

- Người hát, kẻ hò cũng thú vị lắm.

Trình Nam thoáng khó chịu:

- Ý Mai muốn nói gì?

Vân Mai nhún vai:

- Tôi nói gì anh hiểu mà, hỏi tôi làm gì?

Trình Nam bực bội:

Công ty này xưa nay nhân viên không có chuyện hiềm khích bậy bạ đâu. Tôi mong bây giờ vẫn vậy.

Vân Mai hơi ngán khi nhận ra vẻ nghiêm nghị của Trình Nam. Anh nổi tiếng là một giám đốc khó tính. Mai chọc tức anh rồi, nhưng cô cũng đâu cần sợ chứ.

Vân Mai vén mặt: